

Tørvur er á kvinnum við sjálvsáliti

segði Jan Kløvestad, formaður í Norsk-Færøysk Lag, tá hann ynskti føroysku kvinnunum góða ferð heim úr Noregi

Norsk-Færøysk Lag visti føroysku kvinnunum óferan blískap í Oslo. Formaðurin Jan Kløvestad og skrivarin Ove Granum vóru dagliga umboð og

vitjaðu, og var okkurt ivamál, vóru teir altíð til reiðar at hjálpa.

Beint áðrenn Smyril fór úr Oslo, vóru teir báðir aftur umboð og ynsktu

kvinnunum góða ferð heim. Tá tær komu til Oslo, góvu teir føroyingunum jarðber. Til heimferðina fingi tær sjey kilo av bláberum frá felagnum.

Jan Kløvestad helt røðu yri kvinnunum.

— Tá tit koma heim, fáa tit at siggja, at tit hava verið saknaðar, men sanniliga hava eisini nakrir av monnunum vist stórri evni í heiminum, enn bæði teir sjálvir og tit grunaðu at teir høvdu. Bara henda uppdagingin var alt Nordisk Forum

Jan Kløvestad var ofta saman við føroysku kvinnunum, eisini á universitetinum í Blindern, har ráðstevnan varð hildin. Her prátar hann við Sigrun Joensen úr Froðba (t.h.) og Astrid Andreassen úr Havn

vert, segði Jan Kløvestad. Hann takkaði fyri vitjanina og helt, at betri reklama er ongantið gjørd fyri Føroyar.

— Tá tit koma heim, fáa tit nógvar spurningar. Eg haldi, at tey sum í fyrstani hildu tað vera láturligt hugskot, at næstan 200 kvinnur leigaðu Smyril eina heila viku, nú fara at mæta tykkum aftur við virðing, tá tey siggja,

hvat tit hava fingið á skaftið. Kanska eru nøkur mannfólk bangin fyri, at nógvar tykkara hava lært ov nógv, fingið ov nógv at hugsað um, fingið stórri sjálvsáliti, men innast inni fara tey mest ívasomu at fata henda túrin og hesa vikuna í Oslo, sum sera týðandi fyri Føroya framtíð. Føroyar, eins og Noreg og restin av heiminum, tørvar kvinnur við

sjálvsáliti, arbeidshugi og áliti á, at heimurin kann bliva betri. Nógv er broytt hjá teimum seinastu ættarliðunum, og nógv fer at broytast í framtíðini, segði Jan Kløvestad.

Kvinnurnar mugu í politikk

— Eg vóni at henda kvinnuráðstevna hevur við sær, at føroyskar kvinnur fara at luttaka meira í politikki, sigur Karolina Petersen, landsstýriskvinna

Millum fólkini, sum stóðu á Honnørbrýggen í Oslo, tá skipið legði at leygardagin, var Karolina Petersen, landsstýriskvinna. Sunnudagin og ein part av mánadegnum var hon á fundum á kvinnuráðstevnunum, men noyðdist so heimaftur, tí tingseta er, og nógv mál skulu fyrirreikast.

— Eg vildi fegin verið longur her, segði Karolina, áðrenn hon fór aftur til Føroya, — hetta er ein góð og tiltrond steyna.

— Konufólk eru alt ov lítið við í planleggingini av samfelagnum. Samfelagið hevur brúk fyri, at fleiri kvinnur fara upp í politikk. Kvinnurnar

mugu vera við til at avgera livikorini. Hetta havi eg altíð hildið, og tí eri eg komin við á stevnuna, sigur Karolina.

— Tað eru so nógv við-

við monnum. Hetta varð sagt, og eg haldi tað vera so, sigur Karolina. — Tað siga eisini konur úr øllum londum.

Karolina var eisini og lurtaði eftir einum fundi um dálking av ozonlagnum og savnaði annars einhóp av tilfari saman

um sosialu viðurskiftini í øðrum londum.

— Eg vóni, at føroyskar kvinnur nú fara at luttaka meira í politikki. Vit kunnu ikki vera tær fyrirtuttan, tí tær eiga at vera við í øllum samfelagsligum orðaskifti, sigur Karolina Petersen.

Meira um ferðina leygardagin ferðina leygardagin

Haldi allar læra nógv

— Tað hevur verið stuttligt at upplivað, at føroysku kvinnurnar hava víst áhuga fyri øllum møguligum evnum, sigur Jóngerð Purkhús, landsstýriskvinna

Eins og Karolina Petersen var Jóngerð Purkhús, landsstýriskvinna, bara tveir dagar á kvinnuráðstevnunum í Oslo. Figgjarlógin skal leggjast fram, og í tí sambandi er nógv at gera hjá henni heima.

— Beinanvegin eg frætti um kvinnuráðstevnuna, helt eg hetta vera eitt spennandi tiltak. Fleiri túsund kvinnur saman. Og tá eg so frætti um áhugan millum føroysku kvinnurnar, sum haraftrat funnu upp á at

leiga Smyril at fara á stevnu við, helt eg, at tað hevði verið stuttligt at farið við, sigur Jóngerð, sum er hørm um ikki at kunna vera við allar dagar.

Jóngerð og Karolina avgjördu sjálfar at fara, tær vóru ikki sendar av Landsstýrinum. — Men tað hevði verið lógið, um vit landsstýriskvinnur ikki fóru við, sigur Jóngerð.

Hon var m.a. g lurtaði eftir Helen Caldicott, au-

stralska barnalækninum, sum nú hevur halgað liv sitt til arbeiðið imóti kjarnorkuvápnunum.

— Tað er einastandandi at hoyra slíkar persónligheitir, sum mugu nevast vekjarar. Hon hevur sett seg so væl inn í øll viðurskifti og dugir avbera væl at vekja áhuga og fáa fólk at lurta. Tað er jú so lætt hjá okkum, sum búbúgva langt burtur frá teimum ringastu trupulleikunum, bara at lata standa til. Fólk sum hon fáa okkum

at kenna, at vandamálini eru felags, sigur Jóngerð.

Jóngerð umsitir m.a. umhvørvismál í Landsstýrinum, og tí valdi hon sjálvsagt eisini at fara á fundir um umhvørvispurningar. Annars hugdi hon eftir framsýningum og nýtti høvi at bileggja bókur. Á ráðstevnunum eru greið yvirlit yvir, hvørjar bókmentir finnast um ymisk evni, so sleppast kann undan sjálf at leita. Jón-

Framhald á síðu 16